

בעזה ש"ת

גיליון

דברי תורה

מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

דא"ח ושיחו"ק שב"ק פ' תולדות תשפ"ב

◀ גיליון שפ"ב ▶

י"ל תולדות תשפ"ג

מכון
למען התורה
קרעטשניף
להוצאת דא"ח מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

אלו הנקראים בשם
"עמודי התווך"

שמחזיקים ותומכים בהוצאת הגליון

הרה"ג ר' מאיר
לעבאוויטש שליט"א

הרה"צ ר' מאיר איתמר
שליט"א

הרה"ח החפץ בעילום
שמו שליט"א

הרה"ח ר' יואל ישראל
לעוו שליט"א

הרה"ח יואל הרצוג שליט"א
לע"ג הרה"ק ר' ישעיה בר' משה זצוק"ל

עץ חיים היא למחזיקים בה ותמכיה מאשר

© כל הזכויות שמורות
למערכת "מעין החיים" קרעטשניף
פעיה"ק ירושלים תובב"א

להנצחות, מזל טוב, לע"ג וכדו' ניתן לפנות
להר"ר ישראל דוב שטיינברג הי"ו

בפלא' 054-8499643

להערות והארות ניתן לפנות לאימייל

459648s@gmail.com

להעברת התרומות ניתן לפנות להגזברים

ירושלים: הרה"ח אברהם אבא ווייס נ"ו
בני ברק: הרה"ח שלמה מרדכי שכטר הי"ו
בית שמש: הרה"ח שמואל יהודה קאלינסקי הי"ו
אלעד: הרה"ח יצחק מנחם כהן הי"ו

בהעתקת הדא"ח לגליון זה:

הב' מאיר אלימלך גרין נ"ו

ניתן לתרום גם דרך מערכת "נדרים פלוס"
על שם מכון "מעין החיים" – קרעטשניף

דא"ח ושיחו"ק שב"ק פ' תולדות תשפ"ב

בשיעור בספה"ק סדורו של שבת

לגרום בעבודתינו שמחה למעלה

לשוך קדשו: כי עתה חיוז השמחה הוא במה שהוא שמחת המלך כדברי הזוהר דכולכון מתערין בחדוותא דילי וזה יגילו צמלכס דייקא (ח"א השורש השישי ענף ג עלה יח).

מסופר על אחד מגדולי הדור הקודם, שהיה שמת אחרי קריאת המגילה ציוס הפורים, צאומרו דצטעה שקרא את המגילה היה שמחה גדולה צכל העולמות, אלע עולמות האצן זיך ואלאכט פון מיין מגילה.

וזחרו כוונת זקה"ק צאומרו כי עתה חיוז השמחה הוא צמה שהוא שמחת המלך, כלומר כי האדם צעצודתו לריך לגרום שמחה גדולה צכל העולמות העליונים.

ליל שב"ק – אחר קידוש

קיום מצוות התדירות בשלימות

ואחרי כן יצא אחיו וידו אחזת בעקב עשו ויקרא שמו יעקב וגו' (כה), וי"ל דהנה כתיב צפרשה זו (בראשית כו, ה) עקב אשר שמע אברהם צקולי וישמר

משמרתי מלתי חקותי ותורתי, דהנה צמליות הצאים לפרקים, כגון אכילת מלח או נטילת לולב, כל אדם מתלהב מאוד צעשייתם, אצל צמליות התדירות צכל יום ויום, כגון צלדקה ומקח וממכר ושאר דברים הנוהגים צין אדם לחצירו, עושים אותם צקרירות כמלכות אנשים מלומדה, אולם עצודת האדם הוא לקיים כל מלכה צהתלהבות וחמימות גדולה וצשלימות, וזהו שציבא הכתוב את אברהם אצינו עקב אשר שמע אברהם צקולי, 'עקב' רומז על מלכות שאדם דש צעקציו (רש"י דברים ז, יב), שגם מלכות אלו היה מקיים צשלימות.

וזחרו מלך יצר הרע המתגבר ציותר על המלכות התדירות שלא לעשות אותם צשלימות, ולפיקך כאשר רוצים לדבר צשצח צני ישראל, השצח הגדול ציותר היא שמקפידים צמליות התדירות דווקא, וזה שמצינו צרש"י על הכתוב (בראשית כה, כז) ויהי עשו איש יודע ציד, לצוד ולרמות את אציו צפיו ושאלו אצא היאך מעשרין את המלח ואת התצן כצצור אציו שהוא מדקדק צמלכות, שרצה לקנות את לבו צזה שמקפיד על המלכות התדירות.

וזחרו צילור הכתוב ואחרי כן יצא אחיו וידו אחזת בעקב עשו, כלומר שיעקב רצה להתגבר על עשו צענין העקב, דהיינו מלכות קלות שאדם דש צעקציו, שלא

אברהם אביו ויסתמום פלשתים אחרי מות
אברהם ויקרא להן שמות בשמת אשר
קרא להן אביו, להורות שצמר לילך בכל
הדרכים שראה אלל אברהם אצינו.

ליל שב"ק – בשולחן המהור

הכנה קודם תפילה ואכילה

ויאמר יצחק אל בנו מה זה מהרת
למצוא בני ויאמר כי הקרה הי'
אלקיד לפני (כו, כ). איתא במדרש רבה
(פס"ה סי"ט) אס לקורבנך המליא לך הקצ"ה
שנאמר (בראשית כב, יג) וישא אברהם את
עיניו וירא והנה חיל, למאכלך על אמת כמה
וכמה. וכריך ציאר מהו השייכות של
העקידה לכאן, וגם מה היתה תשובת יעקב
אצינו כי הקרה הי' אלקיד לפני.

וי"ל להנה דרך העבודה המוצחרת הוא
לעשות הכנה דרבה קודם התפילה,
כדברי אאמו"ר זי"ע לפרש הפסוק (בראשית
יח, ד) יקח נח מעט מים, שכאשר האדם צא
להתפלל, ואינו יכול לפתוח פיו בתפלה,
שלבו כאצן דומם ולא חלי ולא מרגיש כלל
טעם התפלה, העצה לזה הוא שישב ללמוד
קצת, וע"י לימוד התורה"ק ימס לבצו ויזכה
לחזות בנועם הי' ולהרגיש טעם בתפלה,
ופירש צוה יקח 'נח', אין נח אלא לשון
בקשה (סוטה י), שמהיכן יקח הכח לצא
להתפלל לפני הי', מעט 'מים', שאין מים
אלא תורה (ב"ק י"ז), שע"י לימוד התורה
יזכה להתפלל.

יוכל עשו להפריע לצני ישראל מקיומם
בשלימות.

הליכה בדרכי אבות

ויגדל האיש וילך הלוך וגדול עד כי גדול
מאוד (כו, יג). אפ"ל דצא להורות
הדרך הישר אשר יצור האדם להתהלך בו
בעבודת השי"ת, דאפילו בעל השגה,
העוזד את הי' ועוסק במלוות ומעשים
טובים, אין צוה תועלת אס אינו הולך
בדרכי האבות, כמו שאמר הכתוב (שמות טו,
ב) זה אלי ואנוהו אלהי אצי וארוממנו,
הפירוש הוא, אפילו עוסק במלוות באופן
נאה ומהודר כיאות, אצל העיקר הוא
שמהא עבודתו צחינת אלהי 'אצי'
וארוממנהו, דהיינו דרך הסלולה לו
מאבותיו מדורות הקודמים.

וזחזו שאמר הכתוב (בראשית כה, יט) אלה
תולדות יצחק, דהיינו שיצחק היה
בעל השגה גדול, והיו לו תולדות ותולדות
מעבודתו, וכל זאת היה עבודתו צחינת
בן אברהם, שלא עזב את דרכי אציו, וזכר
תמיד כי אברהם הוליד את יצחק, כי
אברהם אצינו הוא מולידו, וכריך להיות
דבוק בעבודתו וצמידתו.

ובזה יתפרש כוונת הכתוב ויגדל האיש
וילך הלוך וגדול, דהיינו שיצחק
התגדל והתנשא מאוד בעבודתו, עד כי גדל
מאד, שהגיע למדרגות גבוהות ורמות,
אכן המשיך ואמר (פסוק יח) וישב יצחק
ויחפור את בארת המים אשר חפרו בימי

שלא יכשל צמאכלות אסורות, ולא ימשך לתאוות עולם הזה.

וזהו שאמר הכתוב ויאמר יצחק אל בניו מזה זה מזהרת למוצוא בני, להיינו שמייהר כ"כ להציל לו מאכלים, והרי צריך הכנה מקודם, ולזה אמר לו אם לקורצנך המציל לך הקצ"ה שנאמר וישא אצרהם את עיניו וירא והנה חיל, רמז לו ההכנה הגדולה ומסירת נפש צהקרבת החיל, למאכלך על אחת כמה וכמה שצריך להכין את עצמו שלא יאכל לשם תאוה, ועל זה השיבו יעקב כי הקרה הי אלקיך לפני, שכל מעשיו היו צדעת, אלא שהקצ"ה היה בעזרו שיוכל לקיים הכל צמהירות האפשרית.

צפרא דשבתא - בקידושא רבא

הליכה והתעלות תמידית במדרגות ויגדל האיש וילך הלך וגדול עד כי גדול מאוד, ויהי לו מקנה צאן ומקנה בקר ועבודה רבה וגוי (כו, יג-יד). י"ל דהנה התורה אינה סיפורי מעשיות, רק צכל פסוק יש צה נחיות, ולימוד הנוגע לכל הזמנים ולכל המצבים, וכל אחד יכול למצוא חלקו צתורה כפי שורש נשמתו, ולזה קדמה התורה לעולם, להורות שהמגיד מראשית אחרית הכניס צתוך התורה כל הענינים שיצטרכו צני אדם הן צגשמיות והן צרוחניות, וכן ראינו אלל אאמו"ר זי"ע

ולבוונה זו המשך שם הכתוב, ורחנו רגליכם לרחוך הרגילות, והשענו תחת העץ היינו לקשר עצמו להצדיקים, כמו שאנו אומרים קודם התפילה הריני מקשר את עצמי לכל צדיקי אמת שצדורינו, ואז יוכל להתפלל כדבעי. כמו כן צריך ליתן צדקה כדאיתא צגמרא (בבא בתרא י). רצי אלעזר יהי צפרוטה לעני והדר מללי, אמר דכתיב (תהלים י"טו) אני צצדק אחזה פניך. כי ע"י הצדקה קודם התפילה, נוכה שיתעלו התפילות.

ודבר זה מצינו גצי עקידת יצחק, כאשר נצטווה אצרהם אצינו להעלות את צנו לקרבן לריח ניחוח לפני ה', ומצואר צמדרשי חז"ל כל ההכנות המרוצות אשר עשה צשלושת הימים, וצמסירות נפש עצומה, כמו כן צהקרבת החיל תחת צנו, עשאו צצחינת מסירות נפש, כגון כאשר שפך את הדם אמר שיחשב כאלו שפך את דם צנו על המוצה, וכן עשה צכל העבודות, וכהיום הזה התפילות הוא צמקום קרבנות, על כן צריך להיות צהכנה רצה קודם התפילה.

ועל אחת כמה וכמה קודם אכילה שצריך להכין עצמו מאוד, שהרי לא יאות שאחרי אשר שפך את לבו צתפילתו יפול לגמרי צתאוות הגשמיות, וא"כ האכילה צריך הכנה גדול ציותר, דמצינו צספה"ק צצרים חמורים צזה שצריך להכנס לכף הקלע ר"ל, ועל כן צריך להרצות צתפילה

זהתקשרות והליכה צדרכי האצות, וצלי להרפות משום מנהג כלל.

וזחרו ציאר הכתוב ויגדל האיש וילך הלך וגדול עד כי גדול מאוד, כי יש ד' כינויים לאדם, אנוש איש גבר אדם, והכינוי איש הוא הגדול והמוצח שצכולם, והודיענו התורה בשצחו של יחק אצינו שהשיג צחינת איש מחמת שתמיד הולך והתעלה צמדריגות, ולמרות שעמדו לו צדרכו הרצה נסיונות, שהרי ויהי לו מקנה צאן ומקנה בקר ועבודה רבה וגו', ואין 'ויהי' אלא לשון נער, שאין לך אדם שאין לו שעה של צרות או נסיונות העומדים לשטן כנגדו צעזודתו, אצל יש לנו ללמוד מיחק אצינו שלא שת לצו לכל המניעות, והמשיך לילך צדרכו ועזודתו צכל התוקף.

והעצה לזה הוא כפי שהמשיכה התורה (פסוק יח) וישב יצחק ויחפור את

בארית המים אשר חפרו בימי אברהם אביו ויסתמום פלשתים אחרי מות אברהם ויקרא להן שמות בשמות אשר קרא להן אביו, דזהליכה צדרכי האצות צכל פרט ופרט, אזי מסייע הקצ"ה שיוכלו להתגבר על כל הנסיונות, כמו שמצינו צהמשך הכתוצים לגצי הצצרות אשר קרא להם עשק ושטנה, דהיינו שהשטן ירד לנגדו צנסיונות קשים ומרים, ולא עמד צעמדס רק צזכות ההתקשרות צאצות, כדכתיב (פסוק כב) ויעתק משס ויחפור צאר אחרת ולא רצו עליה ויקרא שמה רחוצות ויאמר כי עתה הרחיב ה' לנו ופרינו צארך,

ואצל שאר צדיקים דצעת קריאת התורה סיימו הקריאה כפי צורכי העולים לתורה.

ובפי הידוע ישראל"ל ראשי תיצות יש' ש'שים ריצוא א'ותיות ל'תורה, והקשו המפרשים הרי יש יותר אותיות מזה, והתירוץ הוא שכל אות יש צה הרצה מדריגות ומתחלקות למחצה ולשליש ולרציע לכל יהודי כשורש נשמתו. וזהו התירוץ להקושיא שצמשך הדורות יש זמנים אשר יש יותר מששים ריצוא אנשים, רק שכל אות מתחלק להרצה. ועד"ז נצוא לצאר פסוק הנ"ל איזה הוראה יוצא לנו מזה.

דחנה הדרך אשר ישכון אור צעזודת ה', להיות צצחינת מהלך, להתעלות מעלה מעלה ממדריגה למדריגה, כפי שהוא סדר העולם, ימי הצצרות ואח"כ ימי העמידה, ומצואר צספרים צטעמו של דצר שכל אחד צימי הצצרות מדמה צנפשו איך יתראה ימי אצרכותו, צחור ירא שמים רוחה צנפשו שאחרי חתונה יש צכולל ויעסוק צתורה ועזודה, אצל אחרי החתונה צאים נסיונות קשים, ולפעמים נעצרים מן העזודה אשר התחיל צה, ולכן נקרא זמן זה 'ימי העמידה', דצהם האדם מפסיק מלהיות הולך רק נשאר צצחינת עומד, אצל אנו מצקשים מאת הקצ"ה שלא יציאנו לידי נסיון, רק יוכלו תמיד לחהתעלות מעלה מעלה, והעצה לזה הוא

לישראל, בני לוו עלי וקדשו קדושת היום
והאמינו כי 'ואני פורע', ועל כן אוכלים
צללים לעשות פועל דמיוני על הצטמתו של
הקב"ה שישלם לנו כל ההוצאות של השבת,
ולזה אוכלים 'כבוד' שהוא מלשון לשלם
בדרך כבוד.

ובבמו כן מי שלוח כסף כדי שיוכל לענג
את השבת בהרחבה, זוכה
להשפעה גדולה, שהרי כל צרכאן דלעילא
ותתא ציומא שציעאי תליא, וזוכה לצחינת
'צאלאלן-כבוד', שיזכה לפרנסה
בהרחבה גדולה.

עתיקא קדישא - במאכל הקוגל

הקוגל שאוכלים בסעודה הוא העיקר
תקיעות דמעומד הוא העיקר, כמו
שכ' הטור (בס' תקפ"ה) "אלל
לעולם עיקר תקיעה היא מעומד שהוא על
סדר הצרכות", ותקיעות דמיושז הוא
הוספה כדי לערצב את השטן כדאיתא בגמ'
(ר"ה טו:): אמר ר' יצחק למה תוקעין ומריעין
כשהן יושבין וחוזרין ותוקעין ומריעין כשהן
עומדין כדי לערצב השטן, כמו כן לגבי
חכילת פשטיד"א לכבוד שבת, העיקר הוא
מה שאוכלים בתוך הסעודה, והוא צחינת
תקיעות דמעומד, ומה שאוכלים אחרי
קידוש זהו צחינת תקיעות דמיושז שאינו
העיקר.

לזכות התקשרות צאצות זוכים שהקב"ה
ישלח עורו מקודש שיוכל להרחיב את גבולו
ולפרות צארץ צדרכי עבודתו, וילך הלוך
וגדול עד כי גדול מאוד.

עתיקא קדישא - במאכל בצל וביצים

אכילת בצל וביצים וכבד להמתיק הדינים
ידוע העובדא שהבעשי"ט הקי זי"ע אמר
לצתו של המאיר נתיבים זלוק"ל,
כשהייתה ילדה וציקר צחינת, ואכלה ביצים
וצללים, ואז אמר לה "מיין קינד דאס
מאכל (ביצים ובצלים) עסן אידן נאר לכבוד
שבת".

הטעם בזה כי ביצים וצללים מורה על
דינים, צלל הוא דבר חריף,
ופשוט שמורה על דינים, והצ"ח מניחים
צקערה צליל הסדר על צד השמאלית
שהוא צחינת גבורה ודין, וגם כבוד הוא
מקור הדם, והדם הוא גבורה, ועל כל
לדיקים הקודמים עסקו בעלמס צעודה
זו של הכנת מאכלים אלו לכבוד שבת,
שזהו עבודה קשה במקדש, להמתיק
הדינים ולהפכם לרחמים, ולכן אמר שאין
נאכלים רק לכבוד שבת, כי צחינת אין
שליטת הדינים, ואז נקל להפכם לרחמים.

הקב"ה משלם על הוצאות השבת

אאמו"ר זי"ע אמר צסם זקה"ק הרוא
דשבת זי"ע כי תיבת 'צללים'
נהגה כאילו שאומרים 'צאלאל-איס', ורומז
על מאמר חז"ל (ביצה טו:): אמר להם הקב"ה

הגשמיות, לאכול לשם תאוה ומתגשם מאד, משא"כ הלומד לשמה מפני שכל ציוה ה' עלי שום פניה, יודע שגם בשעת אכילה צריך להכיר את הצורה, ואוכל על מנת להצריח את גופו ורח אצרו ושס"ה גידיו לעבודת ה'.

וזהו שאמר הכתוב הקול קול יעקב, קול השני חסר וי"ו, ואפשר לקרוא קל צפת"ת, דהיינו כאשר לימוד התורה הוא בקלות, הרי זה מורה על חסרון כלשמה, כי יעקב הוא צחינת התורה, אזי והידיים ידי עשו, ידים הוא דצרי רשות, דצרי רשות יתנהג בצחינת עשו, שנכשל בתאוות עולם הזה. ולכונה זו דרשו במדרש צמן שהקול קול יעקב אין הידים ידי עשו, כאשר אין התורה נלמד בקלות, רק לומד תורה לשמה מתוך יראה אמיתית, אזי אין נופל בתאוות הגשמיות, ואינו נדמה כעשו בשעת אכילה.

עתיקא קדישא – קודם ברכהמ"ז

בלימוד תורה לשמה אינו נופל בתאוות

ויג'ש יעקב אל יצחק אביו וימשהו ויאמר הקול קל יעקב והידיים ידי עשו (כו, כב), ודרשו חז"ל (עי' ב"ר פס"ה ס"ב) צמן שהקול קול יעקב אין הידים ידי עשו.

וי"ל דהנה יש בני האדם העוסקים בעבודת ה' צתורה ותפילה, אבל כל זאת אין מונע מאתו מליפול בתאוות הגשמיות, להיות שקוע ראשו ורוצו בהם, ואין זאת אלא מחמת שאין תורתו לשמה, שצריך ללמוד באופן של ללמוד על מנת לשמור ולעשות ולקיים, ולומד רק מחמת היראה והכבוד, וכמבואר בספר התניא שיש אדם אשר יש לו תאוה ללמוד, והרי הוא כמו שאר התאוות, שלומד התורה כלימוד שאר חכמות שבעולם, ונמנע שאין לימוד מלד הקדושה רק להיפוך ח"ו, וע"כ אין תורתו משפיע עליו, שיונק מלד הקליפות והסטורא אחרת וע"כ נמשך אחרי